

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Z. P.**, zast. JUDr. Vratislavem Klimentem, advokátem, se sídlem Dr. Skaláka 10, Přerov, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 28. 5. 2013, č. j. 73 Ad 12/2013 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Vratislavu Klimentovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ani náhrada hotových výdajů.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 28. 5. 2013, č. j. 73 Ad 12/2013 - 59, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 6. 10. 2011, č. j. KUOK 110465/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení ve věci odnětí příspěvku na živobytí.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost a přislíbil její doplnění po poradě se svým právním zástupcem.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 25. 6. 2013, č. j. 4 Ads 54/2013 - 8, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení doplnil kasační stížnost o důvody, pro které napadá v záhlaví označený rozsudek krajského soudu. Současně stěžovatele poučil o tom, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna, soud ji odmítne. Předmětné usnesení Nejvyšší správní soud doručil zástupci stěžovatele dne 27. 6. 2013, stanovená lhůta tudíž uplynula dne 29. 7. 2013 [srov. § 40 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Zástupce stěžovatele na uvedenou výzvu ve stanovené lhůtě nereagoval a Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení obsahu podání stěžovatele k závěru, že kasační stížnost nespĺňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. „[k]romě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.“ Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „[p]ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“

Podaná kasační stížnost je neurčitá a nekonkrétní, v jejím textu stěžovatel neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který rozsudek krajského soudu napadá. Z textu kasační stížnosti tak není seznatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost tohoto rozsudku, resp. jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká.

Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel je v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen uvést, pod jaké ustanovení podrazuje důvod kasační stížnosti, který namítá, a současně tento důvod obsahově popsat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. To však stěžovatel v posuzované věci neučinil. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto závěru Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, podle kterého „[s]oud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.“

Stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a současně byl poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však ve stanovené lhůtě neodstranil, ačkoliv je zastoupen advokátem. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoplnil důvody napadení rozsudku krajského soudu, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení pro tento nedostatek není možno pokračovat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu hotových výdajů ani odměnu za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti, neboť zástupce stěžovatele svou pasivitou způsobil, že kasační stížnost nebyla doplněna a nemohla být věcně projednána, čímž popřel smysl svého ustanovení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. srpna 2013

JUDr. Jíří Palla
předseda senátu